

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Socialudvalget har i brev af 7. januar 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 207 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

4. februar 2010

J.nr. 2010-0001298

Spørgsmål nr. 207:

”Hvor mener ministeren, at kommunerne kan finde hjemmel til at foretage tvangsinddrivelse i kontanthjælp og førtidspension for offentlig gæld, efter at tvangsinddrivelsen i 2005 blev samlet hos SKAT ”

Endeligt svar:

Som en del af kommunalreformen blev opkrævning og inddrivelse af offentlig gæld i 2005 delt således, at selve inddrivelsesdelen blev lagt over til Restanceinddrivelsesmyndigheden (RIM) hos SKAT, og opkrævningsdelen varetages af kommunerne.

Jeg kan oplyse, at kommunerne for eksempel opkræver tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik efter reglerne i bekendtgørelse nr. 1341 af 4. december 2007.

Tilsvarende regler finder anvendelse for opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Reglerne herom fremgår af bekendtgørelse nr. 1383 af 12. december 2006.

Som hovedregel kommer Restanceinddrivelsesmyndigheden (RIM) først ind i billedet, når fordringshaveren har udtømt mulighederne for at opkræve fordringen, det vil sige, når fordringen har udviklet sig til en restance.

RIMs efterfølgende tvangsinddrivelse af kravet overfor personer er herefter underlagt inddrivelsesbekendtgørelsens regelsæt, herunder reglerne om tabeltrækket i bekendtgørelsens § 5, stk. 1. Det fremgår af inddrivelsesbekendtgørelsens § 5, stk. 1, at afdragsordninger, der fastsættes af restanceinddrivelsesmyndigheden overfor personer, kan fastsættes som en procentdel af den årlige nettoindkomst.

Den nedre nettoindkomstgrænse i tabellen i inddrivelsesbekendtgørelsens § 5, stk. 1, er fastlagt med udgangspunkt i kontanthjælpsniveauet i en gennemsnitlig kommune efter skat og uden særlige fradrag for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn. Såfremt en skyldners nettoindkomst ikke overstiger den fastsatte nedre nettoindkomstgrænse, kan der som hovedregel ikke iværksættes inddri-

velse overfor en skyldner, hvorfor der som udgangspunkt således ikke kan iværksættes inddrivelse overfor kontanthjælpsmodtagere m.v.

For så vidt angår tvangsinddrivelse og snitfladen mellem RIM og de kommunale fordringshavere har SKAT oplyst følgende:

” I henhold til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov nr. 1333 af 19.12.2008 bestemmes det i § 2, stk. 3: Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Såfremt forholdene i særlig grad taler derfor, kan fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 2, stk. 3 i lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer (OIL).

Det vil sige, at kommunen som fordringshaver vil kunne overdrage borgerens gæld til RIM, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført.

Ifølge lovens forarbejder kan fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist, hvis der fx foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan fx også være tilfælde, hvor et forfaldent beløb kan afdrages i rater. Det fremgår af betænkning af 2005-05-25 til OIL, side 2: ”Det er fortsat hensigten, at fordringerne skal overdrages til RIM, når fordringshaverne vurderer, at opkrævningsarbejdet med de til rådighed stående midler er udtømt eller efter sædvanlig rykkerprocedure, såfremt det efter fordringshaverens vurdering er mere hensigtsmæssigt, at RIM søger kravet inddrevet.”

Det er frivilligt for den enkelte fordringshaver, om muligheden for at indgå i en afdragsordning med skyldner ønskes udnyttet. Det er ifølge bemærkningerne ikke hensigten, at den enkelte fordringshaver skal indhente yderligere oplysninger om skyldnerens forhold med henblik på at foretage en egentlig betalingsevnevurdering. En udvidet betalingsfrist eller en afdragsordning kan eksempelvis under hensyntagen til gældens størrelse og inden for en rimelig tidsramme tillades, hvis der foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Hvis fordringshaveren efter anmodning fra skyldner giver tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand, skal fordringen ikke oversendes til Restanceinddrivelsesmyndigheden (RIM), medmindre skyldner misligholder betalingen i henhold til den meddelte tilladelse.

Indgås der en afdragsordning mellem en fordringshaver og en skyldner – uanset om afdraget er større eller mindre end tabeltrækket – er konsekvensen således, at fordringshaveren ikke må overdrage kravet til RIM før end der er sket misligholdelse og hele kravet er forfalden til betaling. Fordringshaveren må således selv ”overvåge” betalingsaftalen og kontrollere, at betalingen sker samt udsende eventuelle rykkere for manglende afdrag.”

Venlig hilsen

Inger Støjberg